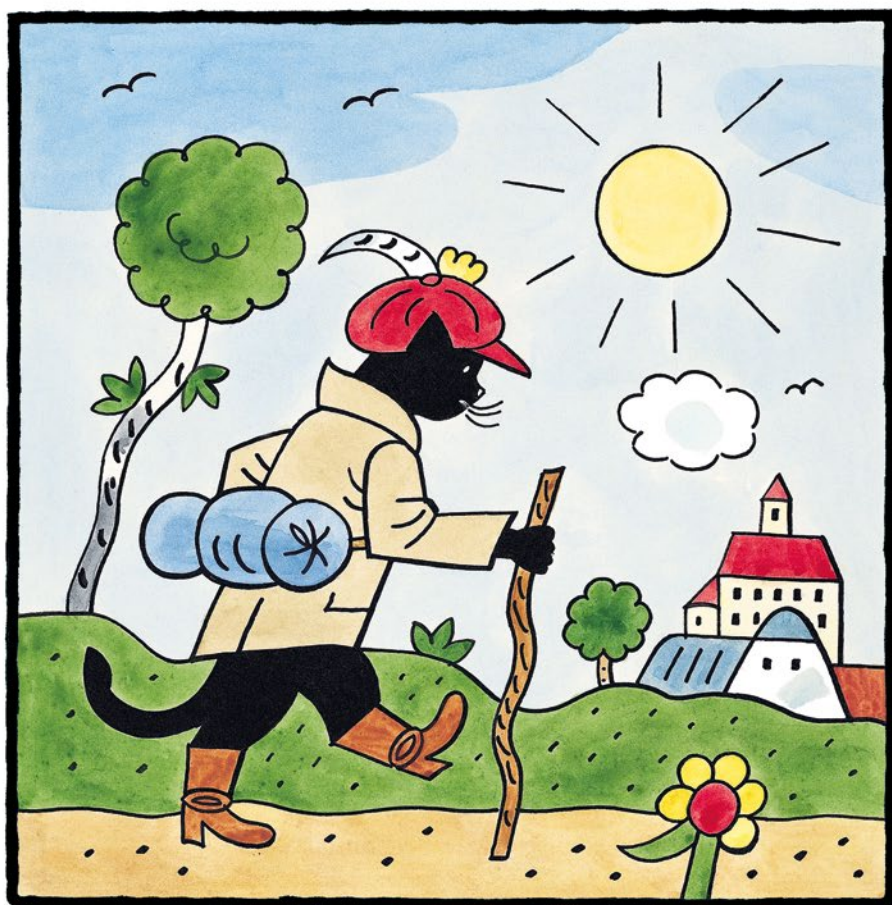

JAK SE KOCOUREK VYDAL DO SVĚTA

Podle vyprávění Josefa Lady
napsal **Josef Brukner**

Ilustrace
Alena Ladová

JAK SE KOCOUREK VYDAL DO SVĚTA

Jak to všechno začalo

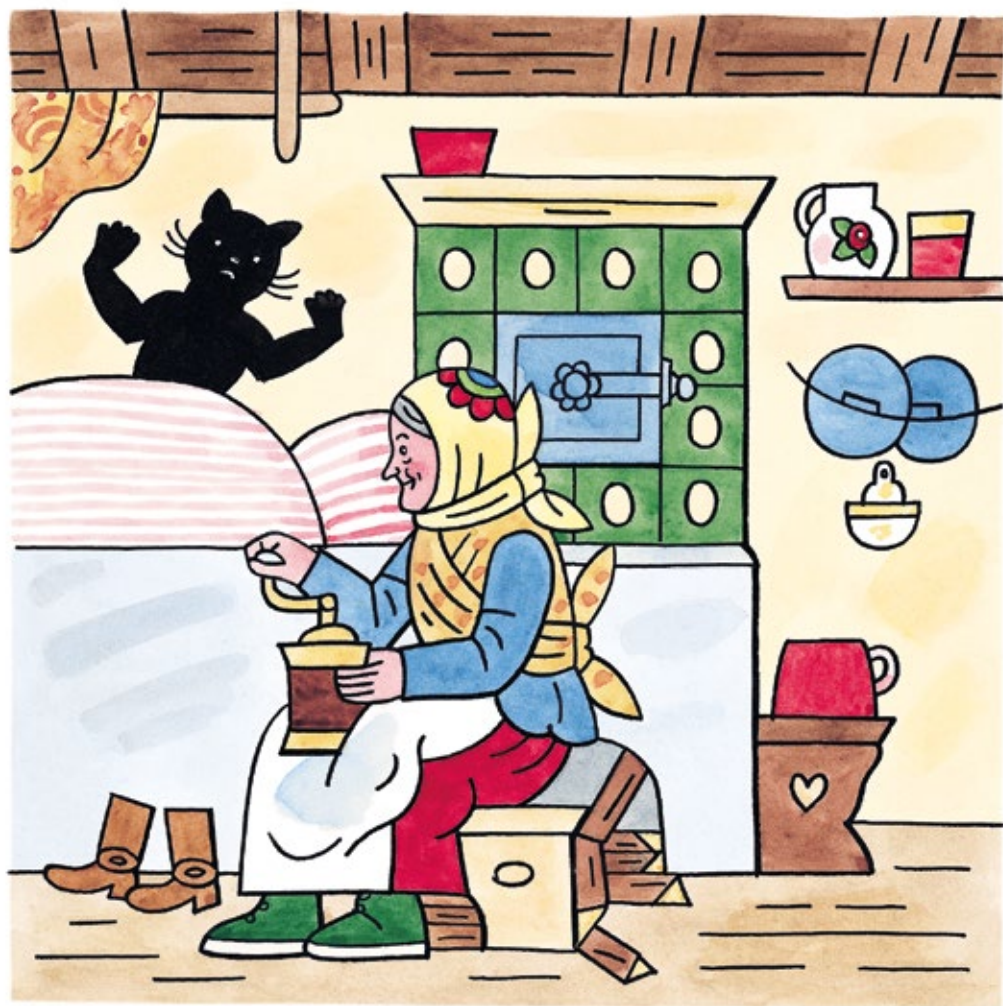
Žily byly dvě holčičky. Jednou jim tatínek před spaním vyprávěl pohádku o kocourkovi, který uměl mluvit. Holčičkám se to líbilo, ale chtěly se o něm dozvědět ještě něco víc. A tak poslouchaly, jak chodil do školy, jak byl na pouti v Mnichovicích a jak se vydal do světa a dostal se až k cirkusu.

Tatínek jim všechna přání splnil, zkrátka a dobře – odpověděl na všechny otázky. Bylo jich tolik, že vydaly na tlustou knížku o kocouru Mikešovi. A protože ten tatínek byl malíř Josef Lada, namaloval k těm příběhům i obrázky.

Později se jedna z holčiček, Alena Ladová, také stala malířkou. Vzpomněla si na krásné chvíle, které prožila s kocourkem Mikešem, a řekla si, že zkusí tři příběhy z jeho života namalovat stejným způsobem, jak to dělával její tatínek. A tak vznikla tahle malá knížka, která vám to všechno připomene.

MIKEŠ S PAŠÍKEM NA POUTI

Jak známo, žil kdysi v Hrusicích u ševců kocour Mikeš, který uměl mluvit. Nejdřív si povídal jen s Pepíkem a babičkou, ale pak naučil lidské řeči i své kamarády. Za několik týdnů brebentili na dvoře kromě slepic všichni. Jednou v neděli se Mikeš probudil, a tu na něj hned po ránu přišla dlouhá chvíle.

„Slyšel jsem, že dneska bude v Mnichovicích slavná pouť,“ zamyslel se. „Je to daleko?“

„Inu, kousek cesty. Však jsou Mnichovice hned za humny! Nejsou o moc větší než Hrusice.

Mají jenom vyšší věž u kostela a místo návsi náměstí,“ vysvětlovala mu babička.

„Kousek cesty,“ zaradoval se Mikeš. „To je stejné, jako co by kamenem dohodil.“

„Máš pravdu, Mikeši – zvedni kámen, hod' a trefíš Mnichovice.“

Za humny

Humno býval pozemek hned za stodolou. „Za humny“ tedy znamenalo „hned za vesnicí“.

Pašíku, jestlipak víš, že je dnes v Mnichovicích pouť?“ zkoušel to na kamaráda Mikeš.

„Jak bych to nevěděl, všichni si o tom povídají,“ odpověděl Pašík. „Prý tam prodávají perníková srdce a turecký med a děti se vozí na kolotoči nebo se houpají na houpačkách.“

„A jestlipak víš, že je to do Mnichovic jen kousek cesty?“

„Samosebou, z kopečka nad Hrusicemi je vidět špička mnichovického kostela.“

„Dobrá, když je to tak blízko, co abychom se tam podívali?“ navrhl Mikeš.

„Taky jsem na to myslel. Je v tom však háček! Máš na to peníze? Já nemám ani vindru.“

„Něco jsem si našetřil, něco vyhrál v kuličkách.“ Mikeš přepočítal své jmění. „Dělá to dvacet korun a hrst halířů. To by nám snad mohlo stačit pro oba.“

Vindra

*„Nemít ani vindru“ znamenalo
nemít ani halíř. A to je i dneska
málo, vlastně skoro nic.*

Mikeš s Pašíkem neměli motorku ani automobil. Kde by je taky vzali? Nevlastnili ani kolo, ani koloběžku. Zato ve stodole zahálel trakař, s kterým se jezdilo na trávu a vozilo obilí do mlýna.

„Vypůjčíme si ho a pak ho zase v pořádku vrátíme. Ostatně – nikdo o tom nemusí vědět,“ rozhodli se.

Jak řekli, tak udělali.

Trakař má jenom jedno kolo, a tak jim to na silnici plné kamení trochu drncalo. Ale krajina u cesty ubíhala, jako když se koukáte z okna vlaku.

Za chvíli uslyšeli, jak v Mnichovicích troubí frkačky a vyhrává hudba a kolem nosu jim poletovala vůně tureckého medu. Nějaké dítě plakalo, že mu uletěl balonek. Mikeš s Pašíkem viděli, jak se třepotá nad kostelní věží.

Frkačka

*Frkačky bývaly k mání jedině na pouti.
Foukli jste do trubičky, na druhé straně
se vyplázl papírový jazyk a hned se zase zatáhl.
Přitom to dvakrát zatroubilo nebo zamečelo,
ale nejspíš zafrkalo, jak se na frkačku sluší.*

Mnichovická pouť už byla v plném proudu. Trakař nechali před hostincem „U Strakatého pejska“, aby se měli na čem vrátit domů.

A zamířili na náměstí, kde to břínčelo a vřískalo, vyhrával tam orchestrion – inu,

jako o pouti. Stánků tu bylo tolik, že se jim je ani nepodařilo spočítat. V jednom prodávali perník, v druhém turecký med a cukrovou vatu, ve třetím okurky rovnou z láku.

Byla tu i střelnice. Pušky práskaly, a kdo se trefil, vyhrál papírovou růži.

Ti nejšťastnější vyhráli dokonce plyšového medvídka nebo panenku.

Na kolotoči se točili dřevění koníci a děti si myslely, že na nich jedou až do Prahy. Lodičky houpaček se pohupovaly jako na vlnách. Mikeš s Pašíkem se nemohli rozhodnout, kde začít.

Orchestrion

Víte, co byl orchestrion? Zvláštní skříň, krásně zdobená a vyřezávaná, uvnitř se strojkem, který vydával zvuky jako několik hudebních nástrojů najednou – například jako trubka, klavír a bubínek.

Nejdříve se zastavili u stánku s perníkem. Mikeš si koupil krásně malované srdce a malé perníčky do uzlíku na cestu zpátky. Pašík si vyhlédl perníkového panáčka v kroji, ale perníčky na cestu si neschoval. Náramně mu chutnaly, a tak mu nezbyl ani jeden.

Hned nato navštívili bleší cirkus, ale dlouho tu nepobyli. Mikeš se totiž strachoval, aby mu blechy nenaskákaly do kožichu.

Mnohem lepší bylo maňáskové divadlo, ve kterém statečně zápolil Kašpárek se Smrtkou. Pak uviděli kolotoč, nasedli na dřevěné koníky a pádili na nich kolem dokola.

Když se znovu ocitli na pevné zemi, motala se jim hlava, jako by právě vyšli z šenku, kde se točí pivo.

Bleší cirkus

*Bleší cirkus dnes už ani na pouti neuvidíte.
Nikdo totiž neumí vycvičit blechy tak,
aby tancovaly na provaze nebo závodily
zapřažené do vozíčků.*

Kocourek s čuníkem nemohli vynechat ani houpačky.

Barevné lodičky poletovaly sem tam, až oči přecházely. Pašík se držel ze všech sil, aby nevypadl. Mikeš tolik nevážil, a tak se

sotva udržel. Potácel se ze strany na stranu, zepředu dozadu, a chvílemi dokonce metal kotrmelce. Ale protože se mu to opravdu líbilo, smál se na celé kolo.

„To je jiná jízda než na trakaři, vid', Pašíku!“
„To ano, je to jízda jako o závod. Jízda jako na rozbouřeném moři. Jen abychom neztroskotali,“ strachoval se Pašík.

Mikeš k tomu dodal: „To bychom skončili jako trosečníci na Ostrově pokladů.“

Lodičky

*Jaké že to lodičky poletovaly sem a tam?
Přece houpačky! Krásně malované.
Posadili jste se dovnitř, maminka nebo
tatínek vás rozhoupali, a už jste se houpali
nahoru a dolů, jako na mořských vlnách!*

V kapse jim cinkaly poslední penízky,
a tak nastal čas myslet na návrat.
„Měli bychom si koupit něco na
památku,“ napadlo je. „A taky dárky pro babičku,
Pepíka a kamarády.“

Mikeš si vyzkoušel foukací harmoniku,
Pašíkovi se líbil červený nafukovací balonek.
Nakonec koupili Pepíkovi káču, babičce svatý
obrázek a kamarádům pytlík kyselých cukrátek,
pendrek a mejdlíčko.

A měli kapsy prázdné.

Usadili se vedle sebe. Mikeš byl zvědavý, jestli
dokáže na harmoniku něco zahrát, a Pašík foukal
do balonku z plných plic, aby byl co největší.

„Za chvíli se začne smrákat. Nejvyšší čas
vrátit se domů!“

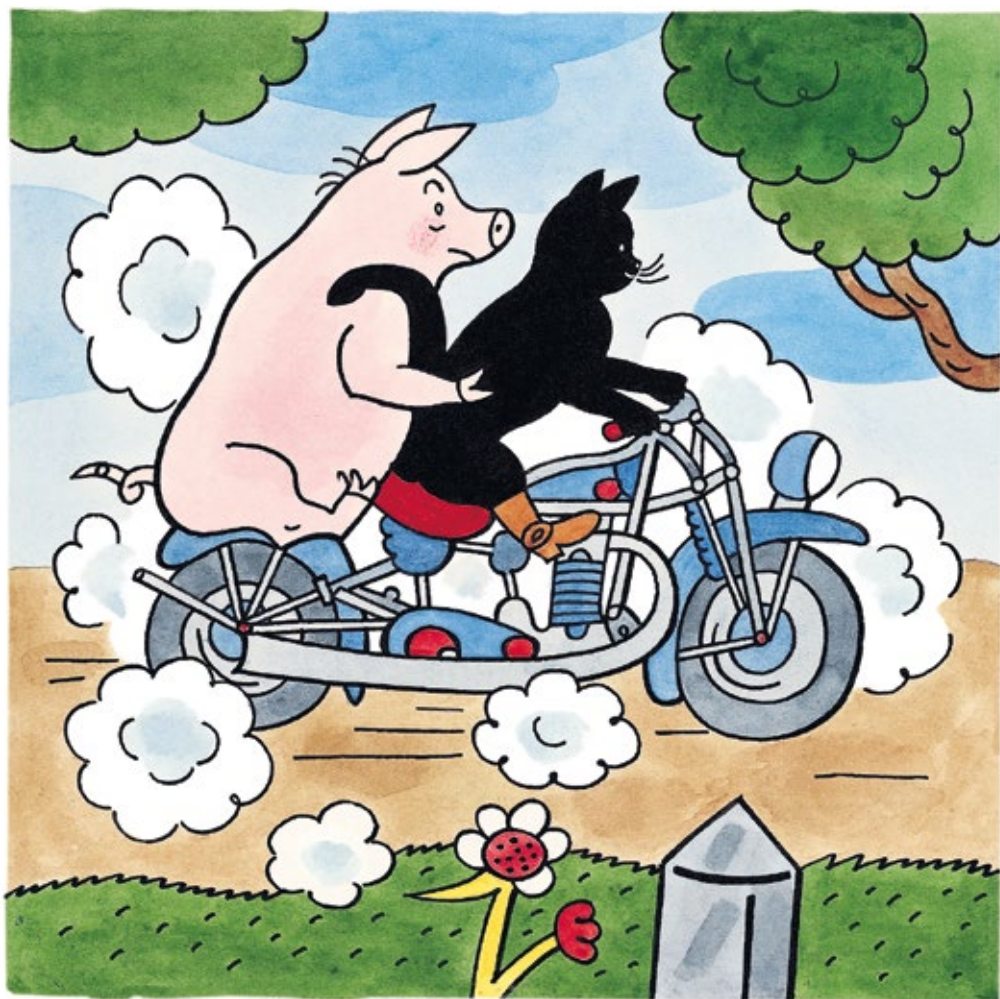
Mejdlíčko

Mejdlíčko byla sladkost, která se kdysi dala koupit na pouti. Byly to různobarevné tabulky, tvarem podobné čokoládě, které se vyráběly z bramborového škrobu a chutnaly hořkosladce.

Jaké však bylo jejich překvapení, když před
hostincem hledali svůj trakař!
Trakař tam totiž nebyl.

Někdo na něm odjel a nechal tu místo něho
motocykl!

Co teď?

Ze všeho toho pouťového křiku a shonu byli tak unavení, že pěšky by domů sotva došli.

Nezbývalo než nasednout na motorku a vyrazit k Hrusicím. Motor zaburácel, až se toho lekli.

Ale jízda to byla jaksepatří. Mikeš se držel řídítek, Pašík Mikeše. Vítr jim fičel kolem uší a bral slova od pusy, takže si nestačili ani říct, jak se jim to líbí.

A za chvíličku byli doma.

Trakař

Trakařů bývalo na vesnici víc než dneska automobilů. Byl to také mnohem lepší vynález. Trakař nepotřeboval benzin, a proto nečadil jako auta. Jezdil bez nehody a stačilo mu jen jedno kolo.

Propánajána,“ spráskla ruce babička.
„Na čem jste to přijeli? Ještě že jste zůstali
celí. Mohli jste narazit do patníku nebo
do stromu a dočista se zabít!“

„Ale to není náš motocykl,“ bránili se Mikeš
s Pašíkem. „Někdo nám ukradl trakař, zatímco
jsme byli na pouti. Stál tam jenom motocykl,
tak jsme ho sebrali, nastartovali a tradá domů!“

„Tím hůř. Koukejte honem tu čertovskou
mašinu vrátit!“

Mikeš s Pašíkem se marně dál snažili babičce
vysvětlit, jak se to všechno semlelo. Ale babička
jenom mávla rukou. Však ona dobře ví, jak to
na světě chodí! Proto už dál jen mlčela a neřekla
slovo, ani když ji Mikeš utěšoval.

„Snad se časem majitel toho stroje najde
a my mu ho s radostí vrátíme. Musí nám ovšem
na oplátku přivést náš trakař!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jak se kocourek vydal do světa.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.